

Zprávy z farnosti

12/2002

Když začínáme něco nového, tak je to vždy spojeno s očekáváním. Očekávání je něco jiného než čekání. Když člověk na něco čeká, musí se obrnit trpělivostí, bývá to někdy únavné, zdá se to nekončné. Očekávání má v sobě nádech budoucí radosti, skrývá v sobě touhu po překvapení, aktivuje v člověku sílu něčeho dosáhnout.

Začínáme dobu adventní a to je doba očekávání. „Pane, očekáváme Tvůj příchod.“ Příchod Pána Ježíše má být něčím úplně novým. Nemysleme jen na to, že kdysi přišel. Ani nás neodradí, že se tak děje každý rok. Tento jeho příchod bude opravdu jiný než ty předešlé. Z velké lásky připravil pro každého z nás něco originálního. Ví, co potřebujeme, zná skrytá přání našeho srdce. Zná i to, co ani sami nedovedeme vyjádřit. „Pane Ježíši, přijď a obdaruj nás. Pomoz nám, abychom v celém příštím roce chtěli jen to, co chceš Ty.“

Požehnání pro dobu adventní vyprošuje

P. František

Známe svůj kraj?

Kolik bylo odpovědí na minulou hádanku? ...

* Říká někomu něco tento obrázek? *

Na odpovědi se těší R. S.

K slavnosti Ježíše Krista Krále

V Anglii se vypravuje tento příběh: V dávné době žila jedna kněžna, která slyšela různé názory na obyvatele svého knížectví. Jedni je chválili jak jsou dobří a milosrdní, jiní zas měli opačné mínění. Kněžna si umínila, že osobně zjistí, kdo má pravdu. Převlékla se za obyčejnou venkovskou ženu, vzala si velký koš a chodila od města k městu, od vesnice k vesnici. Všude, kam přišla, prosila o pomoc. Někteří lidé ji odehnali, jiní jí dali zbytky jídla, které už chtěli vyhodit. Jen v jedné velmi chudé chaloupce našla skutečně přátele. Dva staří lidé ji pozvali dovnitř, posadili ji za čistý stůl a nabídli jí teplé jídlo. Na druhý den pozvala kněžna do svého paláce všechny ty, které navštívila. Přivedla je do velkého sálu a posadila ke stolu. Každý z nich našel u svého talíře to, co kněžně daroval. Jedni našli kus starého okoralého chleba, jiní zase nahnilé brambory a nebo nic. Jen babička s dědečkem byli výjimkou. Před nimi stály mísy s nejlepším jídlem. Kněžna pak shromážděným řekla: „Dnes jste našli před sebou totéž, co jste mi včera darovali. Pamatujte si, že na věčnosti nás čeká podobná odměna.“

I mezi námi chodí někdo nepoznaný. Není to nějaká kněžna, ale Pán Ježíš. Prosí nás o různé věci: o jídlo, o šaty, o návštěvu, o pomoc, o laskavé

slovo, o pochopení, Bude tak chodit až do konce světa. Říká: „Cokoliv jste udělali pro jednoho z nejposlednějších, pro mě jste udělali.“ Lidé, z podobenství Ježíšova, kteří byli odsouzeni k „věčnému trápení“, neudělali nic zlého, ale „jenom“ opomenuli udělat dobré! To je vážná výzva pro nás. Bůh je nejen dobrý a milosrdný, ale je zároveň i spravedlivý.

Z Katechetického věstníku vybrala M. J.

Mládež ve Slavoňově

O podzimních prázdninách, mezi 27. – 30. 10., se konalo setkání (nejen) schönstattské mládeže ve Slavoňově. Heslem celého setkání bylo: „Nebojte se stát svatými 3. tisíciletí!“ Věkové složení bylo od 15 do 20 let. Mohl se přihlásit, kdo chtěl. Tak jsem to udělala i já a pár kamarádek z naší i vedlejší farnosti. Chtěla bych vás stručně seznámit s průběhem setkání.

Na nedělní zahájení jsme přijely vlakem. Do mše svaté v 19:30 se nás ve Svazovém domě sjelo kolem padesáti. Po ní nás informátoři seznámili s večerním programem a pravidly slušného chování. Do večerky, která byla v deset hodin, jsme se mohli zabydlet na pokoji nebo hrát společné hry. Po celou dobu setkání byla možnost podívat se na počítači na ukázky z Toronta, ze Žďáru a ze slavoňovských setkání minulých let. Pak už ale museli všichni kluci odejít (L), protože spali v Kněžském domě. My holky jsme byly ubytované v pokojích přímo ve Svazovém domě. Večeře byla tento den z vlastních zásob.

Ráno jsme se v jídelně sešly i s klukama a pořádně se nasnídali. Potom nás informátoři seznámili s programem dne a náhodně rozdělili do sedmi skupinek. Pak už bylo každé dopoledne až do středy stejné. Po duchovním „nakopnutí“ od otce Anti jsme se rozešli do skupinek, kde se probírala zadaná téma, která byla nakonec výtvarně zpracovaná. Následovala mše sv., kde každá skupinka představila svůj výtvar. Pak se šlo na oběd k Bětce (blízká restaurace). Následovaly „workshopy“, jiným slovem to byly zájmové kroužky. Bylo jich na výběr sedm a každý mohl jít do takového, který ho zajímal. Např. kroužky vyráběcí, povolání, diskotance, divadelní, právnické, lámání hlav a sportovní. Nebo jsme si mohli dojít ke svatě zpovědi. Následoval odpolední program, který byl každý den jiný.

V pondělí odpoledne jsme mohli být na koncertu skupiny ‘Dvoje stopy’. Pak jsme se ve Svazovém domě navečeřeli a šli pěšky do Rokole. Tam byla v kostele mše svatá. Po ní jsme navštívili Dům sester a prožili krásnou adoraci doplněnou zpěvem a textem.

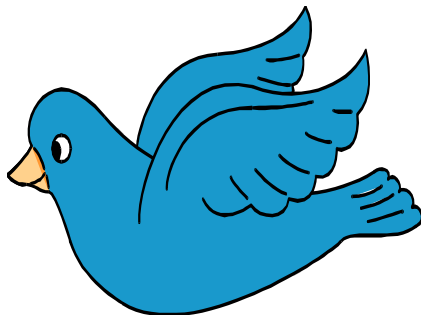
V úterý bylo promítání videa ze Žďáru, a pak i z Toronta. Večer po mši sv. byla u Bětky diskotéka. Myslím, že každý si tu mohl vybrat svůj vlastní

styl. Hrály se jak rychlé i pomalé moderní písničky, tak i hudba ke společenským tancům. Končilo se o půlnoci.

Ve středu jsme se už museli brzo ráno spakovat, následovaly skupinky a mše svatá, na které jsme předvedli naše poslední díla. Po obědě, který byl ve Svazovém domě, jsme se už rozjížděli do svých domovů.

Mně osobně se setkání moc líbilo, hodně jsem si z toho odnesla a doufám, že za rok se tam znovu setkáme.

M. Stichová

Jaký je náš farář - otec Pavel?

Posláním P. Pavla Procházky jsou misie, v tomto případě v děčínské farnosti misie mezi Rómy. Avšak známe vůbec jeho práci? Vůbec svého kněze? Dostal se mi do ruky článek, ve kterém se píše o jeho dovolené. A jaké dovolené?! Pracovní mezi Rómy na Slovensku. Někdo může namítnout, proč to dělá? Litoměřická Charita má svou působnost v osadě Kojatice nedaleko Prešova a zde již po sedmý rok „otec duchovní“ tráví svou dovolenou. Nebudu se rozepisovat, co obsahuje článek, ten si můžete přečíst na vývěsce v kostele. Mne upoutalo to, s jakou bezprostřední radostí uvítali svého „duchovního otca“ a jak okamžitě zavládla činorodost celé osady. A právě tato činorodost má zpětně vliv na kněze, který je pak ochoten se vydat celý v plen. A otec Pavel se právem cítí mezi Rómy být doma, neboť oni dokáží projevit svůj dík, obdiv a uznání.

Všichni dobře si pamatujeme loňskou činorodost, která nakrátko zavládla mezi námi. Kam se nyní poděla? My máme přeci vyspělejší prostředí i nazírání na život a jestli se pak stane, že ne vždy cítí kněz ocenění od ostatních a my selžeme jako farníci a neprojevíme své uznání a nespolupracujeme, síly kněze dokáží na čas ochabnout. Zapomínáme, že **kněz má oporu - zázemí - ve farnosti**, která právě svou činorodostí pak pohání činnost a dává uspokojení, které je nutně k životu zapotřebí. Otec Pavel vybídl nescíslněkrát ke spolupráci. Je pro nás zahanbující potkávat Svědky Jeho-

vovy - vždyť oni s časem zápolí jako my a přece jdou apoštolovat a **ve své víře se vzdělávají**. Ba i Křesťanské společenství má dětské kroužky, diskotéky, vzdělávací akce. Co děláme my? Stále přece platí: „Ora et labora!“ (Modli se a pracuj!) Jinými slovy člověče: „Jak pracuješ pro Mne (Hospodina)?“ Nestačí skutečně jen otvírat dveře kostela, ale otevřít své srdce.

S. Š.

Tento článek vychází ve Farních zprávách děčínské farnosti Povýšení sv. Kříže, pro které byl určen. Nepřipomíná nám to situaci podobnou té naší? Jak vnímáme našeho faráře? Zamysleme se nad sebou!

(nejen) Setkání varhaníků litoměřické diecéze

Na druhém setkání varhaníků a sbormistrů naší diecéze, které se opět konalo na mostecké faře, se nás nesešlo ani tolik, co minule. Mělo to několik příčin. Počasí si zadovádělo, napadlo množství sněhu, na silnicích to velice klouzalo. Vlaky na tom nebyly o mnoho lépe, hned za děčínským nádražím jsme ve Valdštejnu (=rychlík, pro ty co vlakem moc nejezdí) vystáli do kolejí málem d'olík. Nakonec po hodině jsme se dali do pohybu a uháněli k Mostu. Moc jsme si ale zas nepolepšili, protože cesta po místních chodnicích v rozbředlém sněhu s kalužemi po kotníky neumožnila právě rychlou chůzi. Cestu nám dále zpříjemňovaly několikametrové gejzíry vody z vozovky od uhánějících automobilů. Cesta takřka nekonečná. Její konec se ale vyplatil. Hřálo nás dále již nejen teplo společenské místnosti, ale i pocit určité sounáležitosti. To, že jsme dorazili o hodinu déle, nijak nevadilo, protože setkání začalo stejně o půl hodiny déle a končilo právě seznámení, které jsem lehce jednou rozvitou větou zakončil.

V čele stolu seděl páter Šimáček, co by moderátor, vedle něj B. Korejs, kterého není třeba snad nikomu představovat a pak jen oddaní posluchači z rozsáhlého území naší diecéze. Možná do 15 lidí. Na programu, který byl tentokrát zveřejněn několik měsíců předem (např. Zdislava, co by časopis naší diecéze, který by měl mít každý doma, pokud se alespoň trošičku počítá k naší diecézi), byl „sbor“ a vše, co s tím souvisí.

Tak a opět jako tradičně, se ode mne nic více nedozvíte. Proč? Důvod je jednoduchý, proč případný zájemce nemůže přijet a podělit se se svými kolegy o své zážitky a možná i problémy a na druhou stranu se i poučit (ano i to lze!) od jiných a mnohdy zkušenějších, než jsme my sami. Příště tedy přijedte osobně, jste zváni.

Osobně bych preferoval, aby podobná setkání byla „povinná“ a varhaníky se sbormistry na podobná setkání posílal duchovní správce osobně. A ještě víc, aby jim vysílající farnost i hradila cestovní náklady. Předpoklá-

dám, že movitější účastník by to třeba odmítl. Ale možnost jet by měl mít každý, koho se to týká. Není to totiž o nic méně důležité, než setkání katechetů, laických administrátorů, ... - naopak, varhaník je jak známo hned „druhá“ osoba po knězi, bez kterého není slavení liturgie dost dobře možné.

To, že je u nás chaos, dokumentuje např. zážitek jednoho účastníka v malém městě v Sasku, kde na místní hudebce je nejen obor „varhany“, ale studuje tam okolo 90ti zájemců. Na otázku, co těch dvacet „vyprodukovaných“ varhaníků ročně dělá, zněla logická odpověď: „U nás se k varhanům dostane jen ten, kdo je vystuduje!“. Myslím, že není třeba se přebírat stavem u nás, kde se to řeší naším „svérázným“ způsobem, někde lépe, někde přímo otřesně.

Co mně na setkání chybělo? Bylo toho dost. Mrzelo mě např. to, že o děčínském sboru panu Korejsovi mluvil Ing. Bříza a nemohl promluvit jeho sbormistr, že se nedostalo na problematiku stavu našich nástrojů a že nebyl přítomen ani diecézní organolog, že není zatím žádná koncepce okolo této problematiky (nebo alespoň se to nedostalo „dolů“), atd., atd.. Na závěr setkání jsem se těchto bodů malinko dotknul – nevím, s jakým dopadem.

Přesto a možná právě proto bude dobré si nenechat ujít další plánované setkání, tentokrát v Litoměřicích. Ono když není zájem, nemůže nic být. Pak těžko brečet, že varhany chátrají stejně jako za komunizmu (nejen ony), že okolní svět nám právě moc „nefandí“, že lidi nenapadne se trochu „nasa-dit“ ve prospěch církve, že každý si doslova hraje na svém „písečku“ a nefungují dobré vztahy mezi lidmi. Děkuji alespoň za to, co ještě je. Spokojíme se s tím nebo budeme usilovat o víc? V našich možnostech je opravdu mnohem více (píši to právě v neděli, kdy se četlo evangelium o „zakopaných hřívnách!!), nejen to, jsme povinni udělat více. A pokud se někdo cítí (nazývá) jako varhaník, sbormistr, zpěvák, ... měl by se nad sebou zamyslet – čas je a netýká se to jen tohoto „úzkého“ oboru.

R. Sticha

- Kdo se nemodlí? Během trhu se jeden vesničan zastavil na jídlo v přeplněné hospodě, kde se obvykle scházel „výkvět“ města. Vesničan si našel místo u stolu, u kterého už seděli jiní strážníci. Objednal si jídlo, a když mu ho hospodský donesl, udělal kříž a nahlas se pomodlil. Ti, co s ním seděli u stolu, ho pozorovali s posměškem a jeden z nich se ho zeptal: „U vás doma to takhle děláte? U vás se fakt všichni modlí?“ Vesničan, který už začal klidně jíst, mu odpověděl: „Ne, u nás se taky všichni nemodlí.“ Mladík se ušklíbl: „Ach ták! A kdo se nemodlí?“ „No,“ pokračoval vesničan, „tak například moje krávy, můj osel a moje prasata ...“

Co jste nám napsali o víře

Příspěvky jsou otištěny bez obsahových úprav tak, jak byly předány a vyjadřují názory pisatelů a tudíž za obsah odpovídají sami autoři.

Svatost všedního dne (dokončení)

Řekli jsme si v minulém pokračování, že „**Poslušnost je způsob víry, jak Boží vůli plnit**“. Je to jedna ze ctností. Cesta ke svatosti to je nadpřirozený život, je to spojení lásky s Bohem, je to svobodný dar Boží člověku, o kterého usilujeme. Tomu, kdo tento dar nepromarní, ale chrání a rozmnožuje, vlévá **Bůh spolu s milostí do duše i ctnosti, které z něho mají vyzařovat** a všem lidem, s nimiž se v životě setkává připomínat jejich Zdroj – Boha. Jsou lidé, kteří jsou živým obrazem Boží věrnosti, z nich přímo září mírnost, jemnost, trpělivost, spravedlnost, čistota nebo moudrost Kristova.

Panna Maria je bytost, v níž se nejkrásněji zrcadlí dokonalost Boží. A protože je to člověk jako my, je dosažitelná našemu poznání. Kdo se zcela zasvětil Panně Marii, dostává se do nejtěsnější blízkosti Boží. Úcta k Panně Marii neubírá Bohu slávu, ale naopak ji rozmnožuje. V ní Bůh ztvárnil sám sebe! Jestliže se tedy s nadšením zahledíme na vznešenost Matky Boží, stojíme současně v uctivém úžasu před Boží velebností. I my máme podobný úkol – být pro svět jakýmiisi transparenty, obrazy, jimiž prozařuje Bůh.

Celá naše svatost ve svém základě spočívá v učení poznávat vždy jasněji a zřetelněji ve světle víry stopy Boží dokonalosti, skryté ve svých bližních. Svátý všedního dne hledá a poznává tyto stopy Boží, i když jsou nezřetelné a Boží obraz se ztrácí. Když však s bližními mluví, když jim nezištně prokazuje lásku, když jim slouží, vidí přes skořápku Trojjediného, který má v každém člověku své sídlo a svůj trůn. Mluví tedy vlastně s Bohem, když hovoří s bližním. Jestliže slouží bližnímu, slouží v něm Bohu. Proto také světec všedního dne jedná s každým svým bližním s určitou úctou. Když musí někoho pokárat nebo napomenout, dovede to učinit taktně a s klidem. Každý vycítí, že má před sebou člověka plného pochopení, láskyplného jednání, že z něho vane cosi přitažlivého. Proto snadno dovede i druhé přiblížit k Bohu a přivést je do Jeho náručí a tak bez nějakého kázání či poučování – svou pouhou existencí, svým vpravdě křesťanským životem.

Světec všedního dne je tedy cele svou bytostí spojen s Bohem, je velkým apoštolem. Jde životem pln vnitřní kázně. Zastav se nyní na chvíli

a pouvažuj ty, kdo jsi četl řádky (články) o „svatosti všedního dne“. Shleď, že nic, ale vůbec nic z toho není žádná samozřejmá věc, ale že to jsou dary Boží lásky. Rozhlédni se kolem sebe, jak málo je těch, kterým se dostalo milostí víry, a ještě méně těch, kteří se skutečně snaží ze své víry žít! Už to, že jsi členem katolické Církve, není dnes nijak samozřejmé. Nebo není to zvláštní důkaz Boží lásky, že žiješ ve společenství věřících? Mohl jsi dostat příznivější podmínky pro rozvoj své duše? Proč právě Tebe si vybral Bůh mezi tisíci? Jsou to všechno samozřejmosti? Ne! Jsou to nesmírné dary Božího milosrdenství, samé důkazy lásky Boží k tobě.

Co říci závěrem? Máme za sebou dlouhou cestu – cestu všedním dnem. Vystoupili jsme vysoko a přeci máme pocit, že cíl je daleko, že nemáme dost síly, abychom k cíli došli. Každý víme, jak veliký je rozdíl mezi tím, co jest a tím, co by mělo být, mezi skutečností a ideálem. Je pravda, že svatost všedního dne je neobyčejně vysoký cíl a právě tak nedozírná je naše vratkost, slabost a nespolehlivost. Existuje však neomylný prostředek, který nám zcela jistě pomůže stát se světcem všedního dne. Jestliže jej použijeme, jistě dojdeme cíle. Tento prostředek má jméno Maria.

Ruka, která nás bezpečně převede kolem propastí a útesů a dovede před trůn trojjediného Boha, je mateřská ruka Panny Marie. Avšak naše důvěra musí být činorodá, plná svatého nadšení. Svätý Augustin to vyjádřil asi takto: „Dělej, co můžeš a nač stačíš. Na to, co nestačíš, to si vymodli.“ Můžeš si pak být jistý, že Bůh spíše učiní zázrak (jako v Káni Galilejské) než by zklamal tvou důvěru.

Řekli jsme si, že v Marii se dokonale zrcadlí všechny vlastnosti Boží – tedy i jeho moc a dobrota.

PROTO: KDO SI ZVOLIL PANNU MARIU ZA MATKU A MILUJE JI UPŘÍMNOU DĚTSKOU LÁSKOU, JISTĚ DOSÁHNE TOHO CÍLE, KTERÝ MU OD VĚČNOSTI URČIL BŮH – TVŮRCE.

KDO SI PANNU MARIU ZVOLIL ZA MATKU, MŮŽE BEZ OBAV VZTÁHNOUT RUCI PO IDEÁLU SVATOSTI VŠEDNÍHO DNE – NEZPRONEVĚŘÍ SE A TOHOTO IDEÁLU JEDNOU SKUTEČNĚ DOSÁHNE.

Začni tedy

s t a t e č n ě a h n e d !

P ř e c e t o j d e !

zaslala Soňa Šenková

- Víte, co je součástí dokumentace ke každému Trabantu? Jízdní řád autobusů.

Okénko do knihovny

autor: Dr. A. Podlaha
název: Posvátná místa Království českého – arcidiecéze Pražská – díl IV.
z obsahu: str. 272

Roku 1672 svatokrážežníci vyloupili kostel Těnovický. Mimo jiné vzali dva kalichy. V tabernáku, jež vylomili, ciboria nenalezli, neboť farář Těnovický je bezpečně ukryl, jelikož tehdy v okolí mnoho svatostánků bylo vyloupeno. Sakristii však pokládal za dosti bezpečnou, takže v ní zmíněné kalichy zanechal. Od té doby chována byla Nejsv. Svátost pouze v korporalu.

Václav Karel ze Svárova, jenž byl majitelem Těnovic kolem roku 1650, zřídil v Těnovicích špitál a odkázal k němu z důchodu Těnovického 100 kop míšenských, „aby šest lidí chudých poddaných tam se ze dvora panského náležitě vychovávalo, a z ouroku z těch 100 kop pocházejícího, totižto z šesti kop, každoročně nějaký oděv se na ně opatřil.“ Ale později téměř žádný chudý domácí „do toho špitálu se dáti nechtěl a každý, maje přátele na gruntech, těch se radši přidržel, obzvláště aby svobody, které by tak v tom špitále byl užívati nemohl, dle vůle své užívati mohl.“ A jiní cizí chudí, kteří tam byli, nejen „povinnosti své a modlitby povinné, jakož i jiné povinnosti: klekání, zvonění, kostela zametání aj. jsou opomíjeli, ale i dokonce se ožírali, nešlechtné povvyky tam konali, vády, různice, klevety působili, tak že duši fundatora tudy nic zpomoženo nebylo, a víc tam zlý duch užíván a zlé tropeno, nežli Bůh ctěn a chválen, dobré pak konáno bylo“. Pročež syn fundátorův Kryštof ze Svárova roku 1665 změnil špitál ve školu. V pořizení svém o té věci praví mimo jiné: „Aby při škole té muž dobré pověsti, k tomu způsobný od vrchnosti za kantora dosazován byl, v tom špitále své bydlení měl, dítky proti slušné záplatě literárnímu umění cvičil, kostel metením, obzvláště oltáře a mešní roucha čistotně choval, klekání každodenně po třikráte: ráno, v poledne a na večer dle starobylého obyčeje zvonil, při všech mších svatých jak všedních tak svátečních přítomen byl, a jak v chrámu Páně Těnovském, tak i filiálním Cičovském, každou neděli a svátek při mši svaté, jako i při všech funusích, procesích a jiných církevních ceremoniích přítomen jsa, pobožně s jinými jemu ku pomoci nařízenými zpívati neobmeškal, lampu před velebnou Svátostí v kostele Těnovském – na kterouž máslo k hoření z mého statku Těnovského dávati jsem poručil, a aby se dávalo, to mítí chci – spravoval a na to pozor dal, aby celoročně dnem i nocí nezhasla, nýbrž ke cti a chvále Boží hořela, a nechajíce všech zbytečných jiných obchodův, ve všem co by bud’

rozuměl neb nerozuměl, panem farářem se řídití a jemu k službě duchovní vždycky po hotově býti hleděl“.

Také takovéto starobylé knihy máme v naší farní knihovně. Při náhodném nahlédnutí jsem viděla „že nic nového pod sluncem“, také v 17. století měli podobné problémy jako dnes.

Marie Jirásková

&

Tuto a další knihy se půjčují na faře v knihovně každou neděli po mši svaté do 10 hodin. Po osobní domluvě s některou z knihovnic (M. Jirásková, S. Šenková, Š. Koutná) si lze knihy půjčovat i v jiné dny.

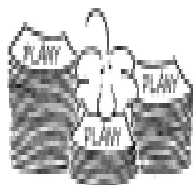
Knihy si lze nejen půjčovat, ale v nabídce v kostele si je také kupovat. Kdo má zájem o knihy jiné, objednáme mu je v knihkupectví Jonáš - Litoměřice.

Šárka Koutná

&

Farní rada

Zpráva z 9. zasedání Farní rady ze dne 17. 11. 2002

V neděli 17. listopadu 2002 se sešla Farní rada, aby se zabývala podněty od farníků a řešila i další otázky ze života naší farnosti. Program jejího jednání:

- **Komunální volby**

Na počátku listopadu proběhly v našem městě volby do zastupitelstva. Farní rada vyslechla od členů KDU-ČSL zhodnocení situace vzešlé z výsledků voleb. Do městského zastupitelstva se nedostal žádný zástupce této strany, konečný výsledek byl 4,92% hlasů. Novým starostou města Děčína byl zvolen Ing. Raška.

- **Advent**

Blíží se doba adventní a proto se FR zabývala otázkami spojenými s přípravami na toto období. V kostele se opět vymění obraz dočasně nahrazující oltář. Zhotovení adventního věnce je zajištěno.

- **Mikulášská**

Letos nebude na Mikuláše divadelní představení pro děti. Mikuláš bude chodit po rodinách. Paní Bumbová zjistí, které rodiny budou mít o návštěvu Mikuláše zájem. Přihlaste se.

- **Informace Farní charity**

Paní Vopatová nás informovala o vývoji situace ve Farní charitě.

Od nového roku přijde do naší farnosti manželský pár, který bude rozvíjet aktivity s mládeží.

- **Dolní Žleb**

Objevil se návrh na lepší využití kostela v Dolním žlebu, a to k různým výstavám, koncertům atd. s možností získání finančních prostředků pro rekonstrukci tamního kostela. Jelikož je to návrh dobrý, ale nesnadný, navrhuje farní rada původci tohoto návrhu, aby dále pokračoval v jeho realizaci s tím, že jsme mu s pomocí k dispozici. Dle dalších získaných informací se postupně mohou rozpoutat potřebná jednání.

- **Petice**

Farní rada byla seznámena s peticí, jež vydalo Hnutí Modlitby matek – Petice proti násilí na televizních obrazovkách. FR souhlasila, aby tato petice byla umístěna v kostele a nabídnuta lidem k podpisu.

- **Mikrofon na kůr**

Jednalo se o instalaci mikrofonu na kůr.

- **Plán na příští rok**

Farní rada uvažovala o tom, co by mohlo být v plánu akcí – kulturních, sportovních ... - které bychom rádi uskutečnili v příštím roce.

F Fotbal pro muže a chlapce – zatím nejsou prostory

F plavání pro rodiny s dětmi – závisí na dopravě

F pravidelné nedělní snídaně na faře po mši svaté.

Po dětské mši svaté v neděli 1. 12. 2002 se bude konat na faře společná snídaně farníků. Maminky všechny srdečně zvou.

Termín příštího jednání Farní rady je ve čtvrtek 12. 12. 2002 v 18:30 na faře - Děčín IV. Podávejte podněty!

Zapsala Z. Bumbová

Kontaktujte členy FR - čekají na podněty - nezůstávejte v pasivitě!

jméno	funkce
P. František Jirásek	Předseda Farní rady
Antonín Musil	Místopředseda
Zuzana Bumbová	Zapisovatelka
Ing. Jaroslav Holada	Člen
Šárka Koutná	Člen
Pavel Kumst	Člen
Jiří Málek	Člen
Jaroslava Škodová	Člen
Ladislava Vopatová	Člen

- „Máme velice chytrého psa,“ chlubí se Pepa spolužákovi Lojzovi, „každý den ráno nám nosí noviny z trafiky!“ „No a co, to umí mnoho psů.“ „My ale tomu našemu nedáváme peníze!“

Pout' do Dolního Žlebu

Zveme vás na putování do kostela Nejsvětější Trojice v Dolním Žlebu.

Modlitební setkání se konají každou 1. neděli v měsíci ve 13:45.

Rok 2002		1. prosince		
Rok 2003	5. ledna	2. února	2. března	6. dubna
4. května	1. června	6. července	3. srpna	7. září
5. října	Prostř. Žleb – kaple Andělů Strážných		2. listopadu	7. prosince

vlakové spojení (cena 12 Kč – **levnější je zakoupit zpáteční jízdenku!**):

Děčín hlavní nádr.	13:02	14:39	Dolní Žleb	14:58	17:30	18:35
Čertova Voda	13:12	14:49	Čertova Voda	15:04	17:36	18:41
Dolní Žleb	13:19	14:56	Děčín hlavní nádr.	15:15	17:47	18:52

Hodnota úsměvu

Úsměv nestojí nic a přináší mnoho.
 Obohacuje toho, kdo přijímá,
 aniž by ochuzoval toho, který dává.
 Trvá jen chvílku,
 ale vzpomínka na něj je někdy věčná.

Nikdo není tak bohatý,
 aby se bez něj obešel
 a nikdo tak chudý,
 aby ho nemohl darovat.

Úsměv přináší štěstí do domu,
 ve starostech je oporou,
 je citlivým znakem přátelství.

V únavě přináší odpočinek,
 ve znechucení a ve smutku je potěchou
 a pro každou bolest
 je přirozeným lékem.

Je dobré, že si ho není možné koupit,
 ani půjčit, ani ukrást,
 protože má hodnotu chvíle,
 kdy se dává.

A kdybys někoho potkal
 a on neměl pro tebe úsměv
 i když na něj čekáš,
 buď velkodušný
 a oblaž ho svým úsměvem ty,
 protože nikdo tak nepotřebuje úsměv,
 jako ten, kdo ho nemá pro druhé.

P. Faber

Sněmovní kroužek

V minulém čísle Zpravodaje jsme mluvili o rituálu v liturgii. Dnes si povíme něco o symbolu. Liturgie je mluva symbolů. Je to vlastní řeč církve. Kdo se naučí vnímat tuto mluvu, ten prožívá bohoslužbu jako velký zážitek. Co je tělo pro duši, to jsou symboly pro duchovní pojmy. Skrze tělo náš duch působí, jedná, mluví – tak i Bůh nás oslovuje skrze symboly. Vyslovuje to, co není postižitelné rozumem, co není vyjádřitelné slovní definicí. Síla symbolu je v jeho evidentnosti. Symboly v bohoslužbě jsou chleba, víno, modlitební gesto, světlo svíce, znamení kříže, zpěv, ale i mlčení, varhanní hudba atd..

- F Voda** při vchodu do kostela – zahleděl ses někdy, kolik tajemství voda v každé kapičce skrývá? Je pohotová omýt zašpiněného, občerstvit žízňavého, je podobenstvím života, který je tak jasný a tak záhadný. Na křtu v nás voda probudila nový život. Zde v kostele nás rosou občerstvuje a očišťuje. Je posvěcená – i nás posvěcuje. Pramenem té vody, studánkou, je Ježíšův probodený bok.
- F Plamének svíce** je výmluvný, pevně si stojí na svícnu – aby její světlo posvítilo i těm, co jsou vzdáleni. Svě tělo roztápí teplem plamene, teplem lásky. Svíce tě učí modlit: „Pane, v tvé svíci jsem já. Zapal mne dnes při bohoslužbě, abych šel ven, svítil a hřál.“
- F Znamení kříže.** Kříž, znamení všehomíra, znamení vykoupení. Obepíná tě, žehná ti, posvěcuje tě. Dělaš jej v pokušení, aby tě posílil, děláš jej v nebezpečí, aby tě ochránil. Je to znamení ze všech nejsvětější. Dělej jej řádně, zvolna, velký, s rozmyslem.
- F Chléb a víno** – ústřední symbol liturgie. Neseme jej k oltáři jako znamení chleba vezdejšího, který si chceme vyprosít k zajištění denního života. Je obrazem společenství – z mnoha zrn jeden chléb, z mnoha hroznů jeden nápoj. Chléb je věrnost a každodenní sytost. Víno je smělost, radost nad všechnu pozemskou míru, opíjí nás životem Božím. V podobě chleba však se Bůh stává živým pokrmem pro nás lidi, jak praví Kristus: „Tělo mé vpravdě je pokrm a Krev má vpravdě je nápoj. ... Kdo jí mé Tělo a pije mou Krev, ve mně přebývá a já v něm.“ Ve způsobě vína dává nám Kristus svou božskou Krev, jak se modlí Ignác z Loyoly: „Krví Kristova spoj mne“.
- F Mlčení.** Do liturgie patří nejen chvíle společné modlitby, ale i společné mlčení. Mlčení může být někdy výmluvnější jak slova. V mlčení se ukládá do mysli slyšené slovo Boží (chvíle po evangeliu), probíhá dialog lásky po svatém přijímání (chvíle ticha). Modlitba beze slov, to je těžší

než modlit se slovy. To chce zklidnění – žádné rozhlížení, listování v kancionálu. To chce soustředění mysli, zavřít dveře komůrky své duše, stanout pokorně před Pánem a s láskou k němu vzhlížet.

F Modlitba. Společná modlitba v kostele nás sjednocuje mezi sebou. Proto se modlíme v množném čísle: MY. Takle sjednocenost má být patrná i navenek. Společné modlitbě se nikdo nemá vyhýbat, protože ta nás sjednocuje nejen mezi sebou, ale i s vůlí Boží. Chtít se modlit, to už je také modlitba.

F Zpěv je další jednotící složkou bohoslužby: radostná bohoslužba je nemyšlitelná bez zpěvu. Zpěv vytváří z naší bohoslužby symfonii v původním smyslu slova, to je soulad sjednocení mysli i srdcí, společenství. I Pán Ježíš zpíval při poslední večeři, zpívali i apoštolové. Zpěv je dodnes nejlepší formou modlitby. Jak jinak nejlépe vyjádřit úctu, lásku a radost. Vždyť kde si člověk od srdce zazpívá, tam je mu hned hezky a takové místo má rád. Od první večeře Páně až do konce věků bude vždy zpěv ve všech formách dorozumivací řečí mezi Bohem a člověkem. Buďme i my lidem, který ve zpěvu umí najít úlevu, lidem Božím, který ví, že zpěv je duší hudby a láska je duší zpěvu. Zpěv je řečí našeho společenství, ve všech formách. Je sborový a lidový.

F Varhanní hudba umí vyjádřit, co je slovy nevyjádřitelné.

Křesťané by neměli být na mši svaté jako němí diváci, ale měli by se podílet na ní **uvědoměle, zbožně a činně**. Což znamená znát smysl posvátné hry, kterou máme s knězem hrát. Požadavek činné účasti připomíná, že se máme všichni podílet na společných modlitbách, zpěvu a všech úkonech. Splní-li bohoslužba tyto tři požadavky – zklidňuje k vnitřnímu pokoji – přivádí blíž k Bohu a dává na cestu domů dobrou myšlenku.

S. Š.

Inzerát

Komu zůstávají doma přečtené **noviny a časopisy**, můžete je přinést do kostela. Mohou posloužit českým občanům uvězněným v Německu. Jsou velmi vděční za každou možnost si něco českého přečíst.

P. František

- „Tato čísla jsem přepočítal osmkrát, šéfe.“ „Výborně, je vidět, jak jste důkladný.“ „A tady je, prosím, těch osm výsledků“

Hospodaření – farnost Podmokly a Jílové

Rok 2002	Sbírky		Společně odvedené mimořádné sbírky	
	vybráno			
	Podmokly	Jílové	Částka	Účel
Leden	5 714 Kč	1 481 Kč	0 Kč	
Únor	8 120 Kč	1 317 Kč	3 500 Kč	Svatopetrský halář
Březen	9 356 Kč	1 932 Kč	2 500 Kč	Na uprchlíky
Duben	6 302 Kč	1 452 Kč	0 Kč	
Květen	7 015 Kč	2 231 Kč	3 014 Kč	Na opravu kostelů v diecézi
Červen	9 750 Kč	1 802 Kč	1 950 Kč	Na opravu katedrály v Litoměřicích
Červenec	6 313 Kč	1 616 Kč	0 Kč	
Srpen	5 782 Kč	1 190 Kč	0 Kč	
Září	27 540 Kč	2 258 Kč	22 000 Kč	Na povodně
Říjen	10 409 Kč	2 947 Kč	9 000 Kč	Na misie
Součet	96 301 Kč	18 226 Kč	41 964 Kč	

R. S.

- Místo účasti na nedělní bohoslužbě seděli čtyři muži v hospodě a hráli karty. Tu do místnosti vstoupil žebrák a prosil o almužnu. Jeden z karbaníků na něj mrzutě zavrčel: „Nestydíte se žebrot během bohoslužby?“ „Promiňte prosím,“ odpověděl žebrák, „že jsem vás vyrušil při vaší pobožnosti!“
- „Jak se cítíte v nových brýlích?“ „Výborně! Najednou potkávám spoustu přátel, které jsem neviděl celé roky.“

Nejen pro děti

BYLO TO JEDNOHO RUŠNÉHO PÁTKU, ŠEST DŇÍ PŘED VÁNOCEMI ROKU 1958. HOREČNATĚ JSEM PRAČOVAL, ABYCH MOHL STRÁVIT SVÁTKY V KLIDU SE SVOU RODINOU. NÁHLE ZAZVONIL TELEFON A HLAS NA DRUHÉM KONCI MI SDĚLIL, ŽE NAŠEHO ŠESTILETÉHO SYNA CRAIGA PŘEJELO U ŠKOLY AUTO.

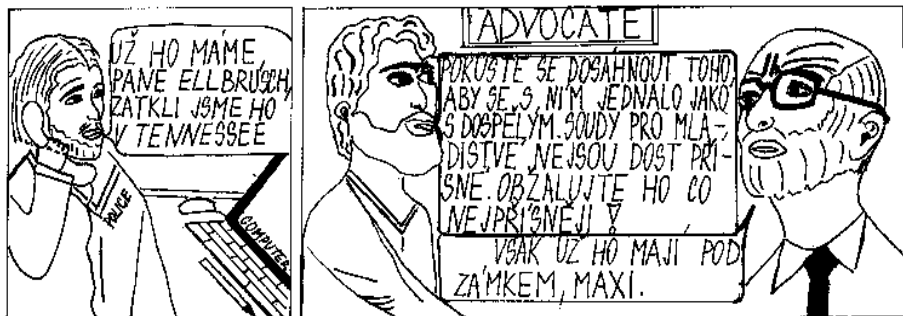
STÁLO KOLEM NĚHO MNOŽSTVÍ LIDÍ. KDYŽ JSME SE OBJEVILI, USTOUPILI. CRAIG LEŽEL UPROSTŘED SILNICE A ZDÁLO SE, ŽE JEHO VLASY NEJSOU ANI ROZCUCHANÉ. VEČER V NEMOCNICI ZEMŘEL. VRAČELI JSME SE SE ŽENOU PŘEDVÁNOČNĚ NAZDOBENÝMI ULICEMI. NECHÁPALI JSME CO SE STALO.

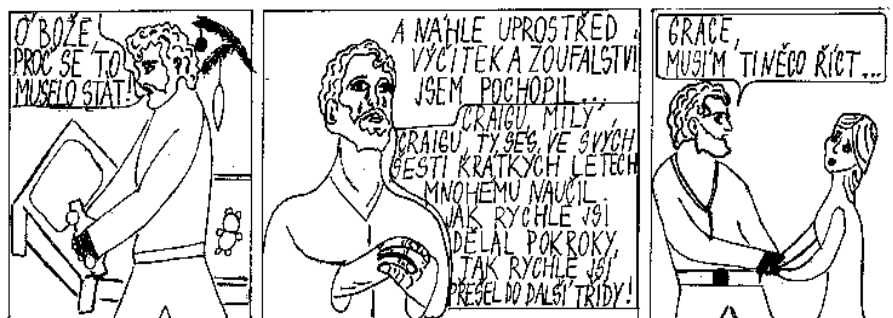
TO TRVALO AŽ DO VEČERA. TEPRVE KDYŽ JSEM ŠEL KOLEM PRAZDNÉ POSTÝLKY, DO MÉHO VĚDOMÍ VTRHLA SKUTEČNOST. VYHRKLY MI SLZY KVŮLI PRAZDNÉ POSTÝLCE I KVŮLI PRAZDNOTĚ A NESMYSLNOSTI ŽIVOTA. Z NAŠICH ČTYŘ DĚTÍ SE CRAIG UŽ JAKO MIMINKO NA LIDI NEJKRÁSNEJI USMÍVAL.

BYL TO PŘÁVĚ TŘÍLETÝ CRAIG, KTERÝ NA NÁVŠTĚVĚ NAŠÍ HOSTITELCE ŘEKL: „MÁTE MOC KRÁSNÝ DŮM!“ KDYŽ NĚCO DOSTAL, BYL DOJATÝ K SLZÁM, ALE PŘESTO TO DAROVAL TOMU, KDO MU TO ZÁVÍDĚL. „ŽIVOT NEMÁ SMYSL A VÍRÁ V BOHA JE JEN SEBEKLAMÍ“ MYSLEL JSEM SI V TĚ BEZESNÉ NOCI.

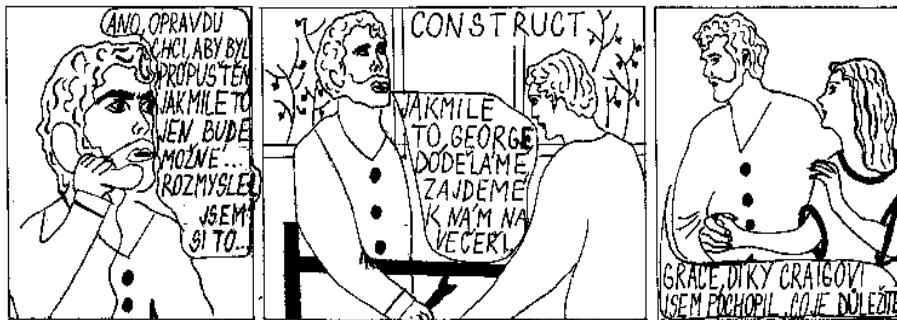
RÁNO DOPADLI TOHO, KDO TO VŠE ZPŮSOBIL. MÁ NENÁVIST A HOŘKOST SE SOUSTŘEDILA NA JMÉNO GEORGE WILLIAMS. MĚL TEPRVE PATNÁCT. POCHÁZEL Z ROZHÁRANÉ RODINY. MATKA PRACOVALA NA NOČNÍ, VEDNE SPALA A SYNOVI SE NEVĚNOVALA... VZAL JÍ KLÍČE OD AUTA A PROHÁŇEL SE ULICEMI.

CÍTIL JSEM ZLOST NA BOHA I LIDI, NA NESMYSLNOS ŽIVOTA. TEHDY MĚ NAJEDNOU NAPADLO: ŽIVOT SE PODOBÁ ŠKOLNÍMU ROKU A MÁ JEN JEDEN PROSTÝ CÍL: NAUČIT SE LÁSCE. TO JE JEDINÁ LEKCE, KTEROU V JEHO PRŮBĚHU MÁME ZVLÁDNOUTI! JEŠTĚ UPROSTŘED NOCI JSEM TO BĚŽEL ŘÍCT SVÉ ŽENĚ.

VZAL JSEM GRACE ZA RUKU, A POKOUSHĚL SE JÍ ŘÍCT, ŽE SVĚT NENÍ ŘÍZEN SLEPOU NÁHODOU, ŽE ŽIVOT MÁ SMYSL, ŽE SMRT NEZNAMENÁ KONEC. ŽE CRAIG NÁS JIŽ NEPOTŘEBUJE, ALE JE TU NĚKDO JINÝ KDO NÁS POTŘEBUJE: GEORGE WILLIAMS, KTERÝ TRÁVÍ VÁNOCE SÁM VE VĚZENÍ PRO MLADISTVÉ.

VZALI JSME DÁREK PRO NĚJ | PRO JEHO MATKU. Z GEORGE SE VYKLUBAL INTELIGENTNÍ ALE OSAMĚLÝ CHLAPEK, KTERÝ POTŘEBOVAL SPÍŠ POMOČ NEŽ TREST. PODALI JSME NÁVRH NA JEHO PROPUSŤENÍ. PO ŠKOLE TEĎ PRACUJE SE MNOU V DÍLNĚ. ČASTO BÝVÁ I U NÁS DOMA, JAKO BY SEM PATŘIL.

vydává: <http://www.volny.cz/fatym>

Posvátná znamení

Pro naše vzdělávání jsem vybral knihu *Posvátná znamení* od Doc. ThDr. Josefa Bradáče. Rád bych z ní pravidelně uváděl krátké pasáže, abychom si lépe uvědomili, co se to vše kolem nás děje a jak se máme při mši svaté chovat. Byl bych rád, abyste zde našli něco, co jste nevěděli a co vám pomůže lépe porozumět dění nejen v kostele.

R. Sticha

4. Liturgická místa

h) Místo pro udělování svátosti křtu

Původně se křtilo v přirozené tekoucí vodě (Sk 8, 36), od 3. stol. ve zvláštních křestních kaplích, které obsahovaly bazén (piscinu), do něhož vedly schůdky ze dvou stran (hlavně v syrském prostoru, aby se křtěnec mohl ponořit pod hladinu a vyjit jako znovuzrozený na druhé straně. Avšak často bylo v piscině málo vody, takže byl pokřtěnec svrchu poléván vodou. Od 6. stol., kdy právo křtít obdržel i farní kostel, zřizovala se na Západě kád', nejprve dřevěná, pak kamenná, kam křtěnec vstoupil a byl polit křestní vodou. Novorozeňata byla jednoduše ponořena, zvyk, který s výjimkou milánského ritu v 16. stol. vymizel. Od 11. stol. se prosazovala stále více praxe, že děti byly drženy nad křtitelnicí, a nad ní polévány. Tak vznikly naše známe křtitelnice, podobné kalichu, stojící na kamenné noze a sloužící k uchování křestní vody. Dítě už se nedrží nad křtitelnicí, nabírá se pouze z ní voda k polití hlavy, steklá voda se lije do sakrária.

Koncil, který vyzdvihl důležitost křtu a spolu aktivní účast církevní obce, do níž je křtěnec včleňován křtem, žádá, aby místo křtu odpovídalo jed-

nak významu křtu, jednak umožnilo společné jeho slavení. Nový obřad křtu, obojí prosazuje:

a) pokud se jedná o místo křtu, připouští buď zvláštní křestní kapli (baptisterium) nebo zvláštní kapli mimo kostel nebo křtitelnicí, která je v zorném poli shromážděné obce. V prvních dvou případech jdou shromážděné rodiny dětí průvodem k místu křtu, rovněž, je-li křtitelnice sice v kostele, ale mimo zorné pole shromáždění. Je-li křestní kaple příliš těsná, aby pojala všechny přítomné, lze křest konat na vhodném místě v kostele (OBP 52);

b) křtu se má zúčastnit buď celá farní obec nebo alespoň její část. Občas má být křest udělován v neděli při mši, aby se ho mohla zúčastnit celá lokální církev a zdůraznila se spojitost křtu a eucharistie (OBP 9). Křest se uděluje v tom případě během bohoslužby slova v harmonicky slouženém obřadu křestním i mešním (OBP 29). Formulář pro takovou křestní mši obsahuje nový Římský misál na str. 732 n. Aby se zaručilo minimum přítomných, doporučuje se, aby děti, přibližně v téže době narozené, byly společně také pokřtěny.

Z toho všeho plyne, že křtitelnice má být snadno viditelná a stát v popředí kostela, ne tedy vzadu, jak někteří žádají, (vstup do kostela, vstup do církve), ani ne v přeplněném presbytáři. Zvláštní křestní kapli, tak prostornou, aby pojala obec věřících, nelze snadno zbudovat. Je tedy prakticky ideálním řešením, pokud není křtitelnice v zorném poli věřících, přenést ji do popředí, nejlépe na některý dosavadní vedlejší oltář, dobře viditelný, který by však musel být architektonicky přizpůsoben nové funkci, být místem křtu.

ch) Zpovědnice

I když se SC 128 výslovně nezmiňuje o zpovědnících, přece žádá revizi celého bohoslužebného prostoru, míst a předmětů, aby vyhovovaly obnovené liturgii. A to se vztahuje i na dnešní místo, kde se slaví svátost smíření, na zpovědnice.

Zpovědnice se objevuje na konci středověku jako pohyblivé sedadlo mezi oltářem a mřížkou. Po tridentském sněmu se prosazuje předpis Římského rituálu, aby mezi zpovědníkem a kajícníkem byla postavena mříž, okénko, do kterého se kajícník zpovídá. U žen je to dosud přísně předepsáno, muži se mohou zpovídat také v bytě kněze. Barok vytvořil z místa pokání nábytkovou skříň, trojdílnou, zastřešenou a z obou stran přístupnou, jak je v užívání dosud. Zpovědnice jsou obvykle v bočních lodích nebo blíže vchodu do kostela. I když v posledních letech se zpovědnice zařídily k většímu pohodlí zpovídajících s opatřením světla, uzavřením, přece málo vyhovují potřebám moderního člověka, který často, než se chce vyzpovídat, potřebuje si vyřešit problémy přímým rozhovorem s knězem od osoby k osobě.

Také novější chápání svátosti pokání (SC 72) jako návrat do společenství v milosti žijící křesťanské obce, podmíněný psychologickým obratem v životě kajícího, nutně žádá novou formu zpovědnice jako duchovní ordinace.

Proto je třeba využít např. nyní zahájejících kaplí Božího hrobu a přeměnit je ve zpovědní kaple, kde má člověk příležitost k osobnímu rozhovoru, nebo k svátostnému vyznání. Zdařilý pokus spojit oba požadavky poskytují např. zpovědnice v novém kostele ve Wien-Lainz (Konzilsgedächtniskirche), které z jedné strany tvoří hovorňu, z druhé prostor pro zpověď. Místo pro kněze je uprostřed. Hovorňa je opatřena židlí.

ThDr. Josef Bradáč (pokračování příště)

Neobvyklé zkratky:

SC - Sacrosanctum Concilium, Konstituce o liturgii II. vatikánského koncilu, 1963

IOE - Inter Oecumenici, Instrukce Rady pro provádění konstituce o liturgii, 1964

EM - Eucharisticum mysterium, Instrukce Kongregace obřadů, 1967

OBP - Ordo baptismi parvorum, Obřady křtu dětí, 1969

IG - Institutio generalis Missalis Romani, Všeobecné pokyny k Římskému misálu, 1969.

Lekáme se rychlosti, se kterou se blíží Vánoce ...

aneb adventní čekání

Nechtěl bych navozovat sentimentální adventní atmosféru, ale přece jen mi nezbývá nic jiného, než připomenout dětské prožívání předvánočního času. Jako dospělí se totiž mnohdy lekáme rychlosti, se kterou se vánoce blíží, a co všechno nestihneme, ale jako děti jsme se nejspíš těšili. Těšili, čekali a počítali s tím, že se dočkáme. A právě o úvahy o čekání a těšení mi jde.

Moderní společnost, která má jistě mnoho kladů a krásných stránek, některé věci nespravedlivě opomíná a jiné dokonce škrtá. Například očekávání, trpělivé čekání a těšení se, nebývá považováno za žádnou hodnotu. Naopak, reklama nám znovu a znovu vnucuje, že to, co chceme, můžeme mít samozřejmě ihned. Bez čekání, bez otálení - a tedy i bez těšení se a bez čekání. Je to opravdu jen a jen výhoda? Neztrácí člověk nějakou důležitou dimenzi života?

Musíme uznat, že ať chceme nebo nechceme, žijeme ve společnosti, kde je mnoho věcí dostupných ihned. Není třeba čekat na první letní jablka - jablka jsou k dostání po celý rok. Podobně jahody, rajčata, a tak dále. Nepovažují to samozřejmě za nějakou újmu, že si je můžeme koupit. Ale zjišťuji, že řada lidí, vychovaných jen a jen v „supermarketové kultuře“ ztrácí přístup k podstatné skutečnosti: nevnímají růst, zrání a potřebné čekání jako samozřejmou součást mnoha životních procesů.

V kultuře, která je určována zemědělstvím a kde je tedy člověk v denním kontaktu s přírodou, je to jiné. Tam je třeba čekat na příslušné vegetační období, aby růst vůbec začal. A dále je třeba čekat zrání plodu. Termín sklizně neurčujeme my, ale přírodní podmínky a děje. Člověk se potom cítí být spíš součástí tohoto dění, než suverénním pánem všeho. Jeho pohled na život a svět může být pravdivější.

Nejde ovšem v prvé řadě o náš vztah k zemědělským produktům. Jde o náš vztah ke světu a životu. Bez schopnosti čekat, bez vnímání, že mnohé prostě musí ve svůj čas dozrát, se člověk snadno stává kořistnickým násilníkem. A to nejen ve vztahu k věcem, ale ve vztahu k lidem a k sobě samotnému. Ta zmíněná „supermarketová kultura“ může vést k domněnkám, že mohu mít všechno ihned, kdy chci a jak chci. A že je možné chtít libovolný životní výsledek od sebe samotných, od svých podřízených, studentů, dětí opravdu vždy ihned. Ale jakou cenu v našich očích asi bude mít to, co je vždy a snadno k mání okamžitě? Našemu způsobu užívání světa - rozumějme nás, lidí v rozvinutých zemích - se někdy říká výstižnou zkratkou „užij a zahod!“ To je přesně ono: to, co snadno získáme dnes i zítra nebudeme šetřit a schovávat. U věcí to nemusí tak silně vadit, i když ekologické důsledky tohoto přístupu k věcem jistě potěšitelné nejsou. Ale ve vztahu k lidem? To je právě jiná otázka. I k lidem lze přistupovat podle zmíněného hesla. Člověk je mi cenný jen dnes a zítra, kdy od něho něco potřebuji. A je pro mne cenný jen ten, kdo mi mé přání vyplní. A potom - mohu zahodit. Nebo pokud není s to mé přání ihned vyplnit, nezajímá mne. Nebudu přece čekat, až dozraje!

Prodávát banky je rychlé. Ekonomický užitek z prodeje může být okamžitý i za cenu velkých finančních ztrát. Ale investovat do vzdělávání? To nepřináší okamžitý efekt. Zde je třeba čekat a to bez jistoty z výsledku. Má špatná finanční situace našeho školství opravdu příčiny jen a jen ekonomické, případně politicko - organizační v úzkém slova smyslu? Není to také projevem naší neochoty čekat, která se promítá do politických rozhodnutí? Nemají pedagogové vůči studujícím a rodiče vůči svým dětem víc moudrosti, než politikové při tvorbě rozpočtu? Rodič, pedagog, ale také hudebník a sportovec vědí, že největší talent potřebuje čas růstu a zrání. Že lidská kvalita v mnoha oborech se nedá naordinovat, nadiktovat, koupit, prostě opatřit ihned. Bez čekání se řady věcí nelze dočkat. Všechno opravdu nelze koupit. Ale lze čekání propagovat?

Mnozí z nás mají špatné zkušenosti s tím, co jím bylo v minulém režimu znovu a znovu slibováno jako šťastná budoucnost. Řada slibů jen zakrývala neschopnost zvládnout ty věci, které ve společnosti zvládnuty být mohly a měly. Tyto zkušenosti nás mohou opravdu posouvat směrem k nedočkavosti a k nedůvěře, ve které nejsme ochotni čekat na nic. Ostatně odsouvání řady požadavků do doby „až budeme bohatší“ se děje i dnes, třeba právě u již zmíněného financování vzdělání. Toto odsouvání ovšem dobré není. Nelze čekat, že sklídíme úrodu tam, kde jsme nezaseli, že v budoucnu přinese užitek něco, co bylo v přítomnosti zanedbáno.

Je tu ale ještě další věc, myslím, že mnohem hlubší, která vede člověka k netrpělivosti, k neochotě čekat, v krajním případě i k bezohlednému „urvi, co můžeš, a to okamžitě!“ Je to obecná nejistota, kterou život přináší. Žijeme na jedné straně ve světě, kde považujeme za samozřejmé zajištění nejen základních podmínek k životu, jako je jídlo, teplo, oděv, ale i mnoha běžných služeb, jako je dodávka elektřiny i třeba tento fungující rozhlas. Na druhé straně víme, a každá katastrofa nám to silně připomene, že tento svět, zajištěný mnohou technikou, je velmi zranitelný. Dnes je už zřejmé, že život na celých kontinentech by mohlo zásadním způsobem ochromit třeba zhroucení počítačových sítí, bez nichž bychom neměli ani vodu, ani elektřinu ve městech. A k takovému poškození není třeba mít ani tanky, ani děla, ani tisíce pochodujících vojáků. A konečně byl, je a bude zranitelný lidský život. Neumíráme sice tak brzy jako minulá generace, ale umíráme i dnes náhle a nečekaně, ať už zásahem nemoci nebo rukou vraha. A můžeme mít k tomu ještě dojem, že máme na světě mnohem víc co ztratit, než měl náš chudý, každý den o živobytí tvrdě bojující předek.

Vypadá to takto snad až moc černě. Ponecháme tedy očekávání a těšení se dětem a sami se vrhneme realisticky do života tak, abychom měli vše hned a teď? To by byla škoda, nechat si strachem a obavami znetvořit život. Podívejme se tedy ještě jednou do vlastní minulosti i na dnešní děti. Které dítě se mohlo zejména těšit na vánoce a to bez obav, že bude hrubě zklamáno? Zdaleka ne dítě nejbohatších rodičů, ale dítě, které si bylo a je vědomo skutečnosti, že je milováno. Milující rodič nebude dítě opakovaně zklamávat. Rozumí mu a dovede ho obšťastnit. Nesplní sice všechna jeho přání, ale bude se snažit udělat ho šťastným. Kdo má tuto životní zkušenost, má pro svůj vztah ke světu jedinečné obdarování. Pevný základ pro postoje důvěry. A tak si dovolím tvrdit, že nikoliv výhry v loteriích a soutěžích ani velmi výhodný leasing, na který získáme okamžitě to, nač nechceme čekat, jsou základem naší radosti a podkladem k důvěře vůči proměnlivému životu, ve kterých může člověk i čekat a těšit se. Mnohem větší cenu má zkušenost milovaného člověka. Zkušenost s láskou, kterou jsme si mohli být jisti a zjištění, že jsme sami schopni spolehlivě milovat. K této nesmírně cenné zkušenosti si můžeme navzájem pomáhat, může si ji ve vzájemných vztazích darovat. Nejen my dospělí dětem, ale i my dospělí mezi sebou navzájem. Je to ohromná možnost. A můžeme jít ještě dál. Kdo má otevřenou cestu k vnímání Boha, ten má také otevřenou cestu k zakoušení jeho věrné lásky. Zvlášť když jí neměří jen intenzitou blahých pocitů nebo mírou splnění svých někdy pošetilých přání. Mnohem jistější je, když člověk třeba ze slov Bible pochopí, co mu Bůh slíbil a ve svém životě odhalí, jak je to věrně naplňováno. Má pak za sebou zkušenost, vedoucí k životní jistotě a před sebou mnoho věcí, na které se může těšit a z jejichž naplnění se může radovat.

Aleš Opatrný, upravený text pro Český rozhlas Vlatva, r. 2001

- Helikoptéra je totéž co vrtulník, jenom vrčí cizím přízvukem.

Hory cukroví a metráky potravin nestačí ...

aneb adventní přípravy na Vánoce

TO ZASE BUDE BLÁZINEC, UŽ ABY BYLO PO SVÁTCÍCH ...

Zatímco děti netrpělivě počítají, kdy skončí škola, a ty menší se ptají, kolikrát se ještě vyspinkají, než přijde Ježíšek, říkají mnozí dospělí: „Už aby bylo po svátcích - to zas bude blázinec.“ Jsou to hlavně ženy, kdo takto mluví. Na nich totiž spočine velká práce spojená s přípravou svátků.

SLAVIT JE UMĚNÍ, KTERÉMU SE ČLOVĚK MUSÍ UČIT ...

Slavit je umění, kterému se člověk musí naučit. Dětská spontaneita, s níž jsme slavili Vánoce, v člověku nezůstává. Slavení má svá pravidla a svůj řád.

Naše sváteční dny jsou vrcholem a plodem našich všedních dnů. Bez práce nejsou koláče a bez koláčů není posvícení právě tak, jako není posvícení každý den. Svátky jsou vskutku úměrné kvalitě našich všedních dnů a rozpaky nad svátečními dny svědčí o nějaké nekvalitě našich dnů všedních. Kterýkoli svátek je dnem, který je jakoby vynesena nad rovinu všedních dní. Je to den klidu, kdy můžeme přehlédnout úseky svého života a radovat se z toho, co nám přináší.

UČIT SE BÝT SPOLU ...

Svátky jsou dny, kdy se můžeme a máme věnovat tomu, na co ve všední dny nemáme dost času.

To neznamená dohánět všechny resty, či svátky prospat. Svátky nejsou dny lenosti, jsou to dny pro jinou činnost. Hlavně se máme věnovat druhým, být s nimi, promlouvat s dětmi, hrát si, číst si, jít na procházku, dívat se, zkrátka být spolu. Možná, že nechutí, s níž někteří mluví o svátcích, pramení z toho, že už vůbec nedovedou být spolu, a to je zlé znamení. I v tom nám mohou Vánoce otevřít oči pro realitu ...

UDĚLEJTE MÉNĚ CUKROVÍ ...

Svátky mají být hezké, a proto je třeba mnoho připravit. Mnozí se do tohoto ale pouštějí s přílišnou důsledností, okázalostí a perfekcionismem ...

Udělejte o polovinu cukroví méně a budete mít víc času zastavit se, zamyslet a i radovat. A nebudete také muset po Novém roce vypouštět záložky na sukni a povolovat pásky u kalhot.

NECHTĚJTE VŠECHNO NAPLÁNOVAT ...

Nechtějte všechno přesně naplánovat, vždyť se to mnohdy zvrtné jinak: dědeček nastydně, Zuzanka dostane zarděnky, návštěva se omluví nebo přijde pozdě. Nechtějte řídit Vánoce jako generál nebo režisér, ale nechte se řídit Vánocemi.

A hlavně nebuďte sobci. Na svátcích je krásné, že se líbí i těm druhým. Ve světle jejich radosti se rozsvítí i radost vaše. Buďte vynalézaví: vždyť v okolí každého z nás je mnoho lidí „na okraji“.

ZOUFALÝ POKUS O ÚKLID ...

Nestačí, když napečeme hory cukroví, naděláme sudy salátu, nanosíme metráky potravin a nápojů, rozvšíváme jmelí a větvičky a provedeme zoufalý pokus o úklid všeho. To vše nestačí a nejdnou to i překáží. Svátky potřebují ještě jinou přípravu ...

VÁNOCE POTŘEBUJÍ I PŘÍPRAVU SRDCE ...

Vánoce jsou svátky smíření Boha a lidí a vyžadují přípravu našeho srdce. Víme přece, že se Kristus narodil v chlévě. Nemyslím, že bychom proto již dlouho před svátky měli přestat uklízet a mýt nádobí. Podstatné však je, že nevadilo, že místem narození Ježíška byl chlév, protože byl položen do láskyplné náruče Mariiny a objat péčí starostlivého Josefa. V betlémském chlévě zářila tři srdce, nejen Kristovo.

Vánoce žádají, abychom připravili svá srdce. Tam je třeba uklidit, tam je třeba přichystat místo pro příchod a spočinutí Páně. Je třeba hledat smír, neboť pak přijde i tichá radost a pokoj. Výzvou a příležitostí k přípravě srdce je advent.

DOSTATEČNĚ BRZY PŘIBRZDIT ...

V dnešní uchvátané době přistupuje ještě jeden přípravný úkol - zpomalit. Právě proto radím omezit vnější přípravy, které ještě zvýší požadavky na výkon a zrychlí tempo našeho života. Máme-li se o Vánocích zastavit, musíme už dost dlouho před nimi brzdit. Jedeme, jak se dnes o životě říká, příliš rychle a brzdná dráha je dlouhá. Ty, kteří doposledka pojedou rychle, čeká tvrdý náraz. Vánoce pak budou pociťovat jako cosi cizího, ano, rušivého.

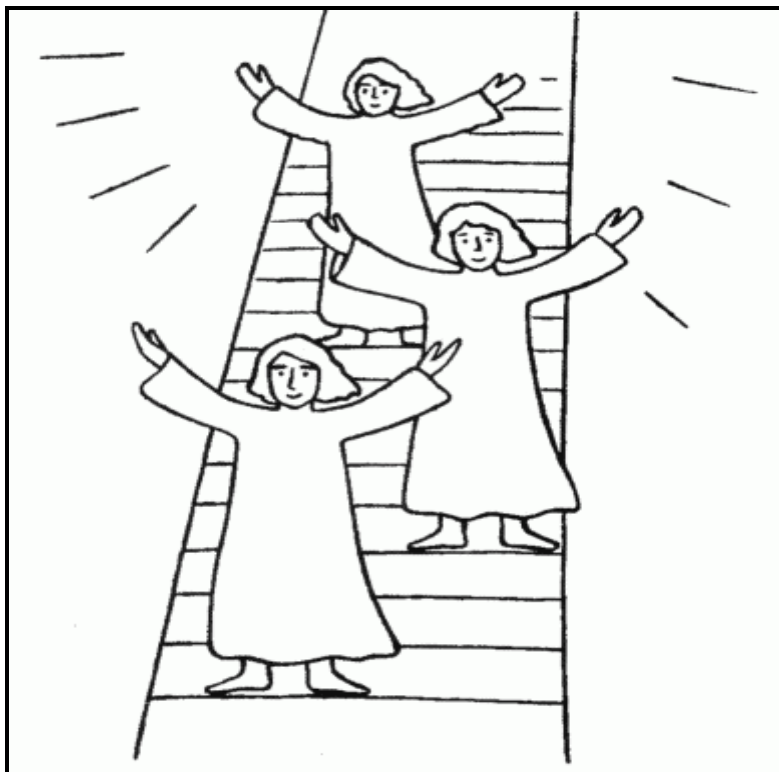
Zpracováno podle publikace P. Piňhy: "Vánoce", z edici "Chvilka klidu"

- Děda přijde ke zpovědi a přiznává se: „Pane faráři, zhřešil jsem. Přes válku jsem schovával na půdě jednoho Žida.“ „Ale, synu, to není hřích, pomoci člověku, ať už je jakékoliv víry.“ „Pane faráři, ale já jsem od něho žádal za každý den 20 korun.“ „Nóó ... to už tak pěkné nebylo, ale to není velký hřích.“ „To se mi ulevilo, pane faráři. A neměl bych mu už říci, že válka skončila?“
- 30 000 roků před narozením Krista. Pračlověk si prohlíží vysvědčení svého syna a našťvaně říká: „To, že máš trojku z lovu, dovedu pochopit, jsi ještě malý, ale že jsi propadl z dějepisu, který má jen dvě stránky, to je skutečně hanba!“

A ještě něco tvořivého

... pro dětské hlavičky ... a ručičky ...

Jákobův sen (1. Mojž. 28, 10-15)

Informace, aneb co se událo a co nás čeká

podle R. S.

F Pozvání – V sobotu 7. prosince 2002 jsme zváni farním sborem církve evangelické na generální zkoušku Vánočního oratoria J. S. Bacha do kostela P. Marie v Pirně. Autobus vyjede z Bezručovy ulice v 10:00, návrat je počítán v 17:00. Cena 150 Kč a můžete se přihlásit na telefonu 412 532 217.

F Změna! – V pondělí 9. prosince 2002, na svátek Panny Marie, počaté bez poskvrny prvotního hříchu, bude v našem kostele sv. Františka mše svatá večer od 17:30.

F Snídaně na faře – Po dětské mši svaté o první prosincové neděli se bude konat na faře první společná snídaně farníků. Nezapoměňte!

F Přání – Začala nám doba adventní, přibližují se Vánoce s koncem občanského roku a to bývá příležitost k různým přáním, proto: *Přeji čtenářům hezké a radostné počtení o Vánocích i po celý nový rok 2003* – R.S.

Přehled mší sv. a kulturních akcí přes vánoce

Kdy	Co	Kde	Od kolika	
24. 12. Úterý	Vigilie Slavnosti Narození Páně	kostel sv. Františka - Podmokly	*	*
		kostel Nejsvětější Trojice - Jílové	*	*
		kostel sv. Františka - Podmokly	16:00	22:00
		kostel Nejsvětější Trojice - Jílové	*	20:00
		<i>kostel sv. Václava a Blažeje</i>		
25. 12. Středa	Slavnost Narození Páně	kostel sv. Františka - Podmokly	8:30	17:30
		kostel Nejsvětější Trojice - Jílové	10:40	*
		<i>kostel Povýšení sv. Kříže</i>		
		<i>kostel sv. Václava a Blažeje</i>		
26. 12. Čtvrtek	Svátek svatého Štěpána, prvomučedníka	kostel sv. Františka - Podmokly	*	17:30
		kostel Nejsvětější Trojice - Jílové	10:40	*
		<i>kostel Povýšení sv. Kříže</i>		
		<i>kostel sv. Václava a Blažeje</i>		
27. 12. Pátek	Svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty	kostel sv. Františka - Podmokly	*	17:30
		<i>kostel Povýšení sv. Kříže</i>		
28. 12. Sobota	Svátek sv. Mladáček, mučedníků	kostel Panny Marie - Bynov	*	16:30
		<i>kostel sv. Václava a Blažeje</i>		
29. 12. Neděle	Svátek svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa	kostel sv. Františka - Podmokly	8:30	17:30
		kostel Nejsvětější Trojice - Jílové	10:40	*
		<i>kostel Povýšení sv. Kříže</i>		
		<i>kostel sv. Václava a Blažeje</i>		
30. 12. Pondělí	Pátý den v oktávu Narození Páně	kostel sv. Františka - Podmokly	7:00	*
		<i>kostel Povýšení sv. Kříže</i>		
31. 12. Úterý	Sedmý den v oktávu Narození Páně	kostel sv. Františka - Podmokly	*	17:30
		<i>kostel Povýšení sv. Kříže</i>		
01. 01. 2002 Středa	Slavnost Matky Boží, Panny Marie	kostel sv. Františka - Podmokly	8:30	17:30
		kostel Nejsvětější Trojice - Jílové	10:40	*
		<i>kostel Povýšení sv. Kříže</i>		
		<i>kostel sv. Václava a Blažeje</i>		

Pozn.: Na Štědrý den je mše sv. v 16:00 určena hlavně pro děti a starší osoby
 Na Štědrý den při mši sv. v 22:00 vystoupí chrámový sbor
 Na Silvestra po mši sv. bude děkovaná pobožnost na závěr roku
 Na Silvestra je dále ve 23:00 - 24:00 modlitební setkání

Děčín - Podmokly

- F 22. 12. 2002 19:00** – u sv. Františka - **Předvánoční koncert CON BRIO.**
F 25. 12. 2002 14:30 – u sv. Františka - **Vánoční koncert dětí BŘEZIŇÁČEK.**
F 25. 12. 2002 17:30 – u sv. Františka - **RYBOVA mše (Miloš Bok) při mši svaté - sbírka je určena na jízdné pro sbor a orchestr, buďte štedří!**
F 25. 12. 2002 19:00 – kostel Nejsv. Trojice Jilové u Děčína - **Rybova mše v provedení jako koncert, opět pod vedením Miloš Boka.**

F Inzerát – Rodina Miklošková hledá starší rodinný domek v Děčíně, nebo jeho okolí (do cca 15 km), cena do 600 000 Kč. Kontakt na mobilní tel.: 607 828 449.

Nenašel by se opravdu mezi námi „dodavatel“ zpráv, aktualit, pozvání, ...?

Vyučování náboženství na naší faře

den	začátek od	věk	vyučující
středa	14:45	10-11	Marie Jirásková
středa	16:00	9-12	Soňa Šenková
středa	16:00	14	Marie Jirásková

Slavnosti a svátky

LITURGIE

12. Slavnost Panny Marie, počaté bez poskvrny prvotního hříchu
25. 12. Slavnost Narození Páně
26. 12. Svátek sv. Štěpána, prvomučedníka
27. 12. Svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty
28. 12. Svátek sv. Mladátek, mučedníků
30. 12. Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa

Významné dny

12. Světový den boje proti AIDS
10. 12. Den lidských práv

Výroční dny biskupů

12. Mons. Pařour jmenován titulárním biskupem (1996)
12. Mons. Malý jmenován titulárním biskupem (1996)
12. Mons. Kajnek biskupské svěcení (1992) - 10. výročí

Děčín - Podmokly

18. 12. Kard. Vlk svátek
Mons. Škarvada jmenován titulárním biskupem (1982) - 20.
výročí
21. 12. Mons. Otčenášek jmenován diecézním biskupem (1989)

Setkávání

- ♦ každou 1. neděli ráno v kostele - dětská mše svatá
- ♦ každou 1. neděli od 13:45 - pouť do Dolního Žlebu
- ♦ každé pondělí od 19:00 na faře - nácvik zpěvu
- ♦ každé 2. a 4. úterý v měsíci v 18:30 - sněmovní kroužek
- ♦ každé 3. úterý v měsíci v 18:30 - dětská mše svatá
- ♦ každé úterý po večerní mši svaté - večerní chvály
- ♦ každý 2. čtvrtek v měsíci od 18:30 - setkání Farní rady
- ♦ každý 3. čtvrtek v měsíci od 20:00 - setkání rodin
- ♦ každý čtvrtek po večerní mši svaté - adorace
- ♦ každý pátek od 16:00 na faře - setkávání ministrantů
- ♦ každého 13. v měsíci v 18:30 - Fatimský večer

Setkávání v Jílovém

- ♦ každý pátek od 20:00 na faře - setkávání (modlitba a rozhovory)
- ♦ vyučování náboženství pro děti – neděle ve 12:45

Pořad bohoslužeb v kostele sv. Františka

Neděle	08:30	17:30
Pondělí	07:00	
Úterý		17:30
Středa	07:00	
Čtvrtek		17:30
Pátek		17:30
Sobota		16:00 (Bynov)

Ostatní pořady bohoslužeb

Jílové **Neděle** **10:40** Kostel Nejsvětější Trojice

☛ Příští číslo vyjde, dá-li Pán, v neděli 29. 12. 2002, před 1. nedělí v prosinci ☛

Časopis je možno si vzít za dobrovolný příspěvek (náklady na tisk tohoto čísla jsou 17 Kč)